

Wees niet bang

Zijn oudere broer en zus zaten huilend aan de tafel. Het gezin Segers trok in 1977 van Lisse naar Leeuwarden omdat vader daar evangelist wilde zijn.

SASKIA VAN WESTHREENEN

Gert-Jan Segers herinnert zich die lange reis, in de auto over de Afsluitdijk. „Vijf kinderen achterin. Ik was acht. We hadden geen idee wat we zouden tegenkomen.”

Hij is sinds 10 november de politiek leider van de ChristenUnie in de Tweede Kamer en beoogd lijsttrekker voor de volgende verkiezingen.

Vanmorgen reed hij in Leeuwarden langs het huis in Westeinde en langs De Vluchtheuvel, waar vader sinds de kerst van 1977 de zondagse diensten belegde. Het hele gezin draaide mee. Zijn broer was voorzitter van de jeugdclub, ze brachten kerstpakketten rond en bloemetjes bij bejaarden.

„Het geloof handen en voeten geven. Eigenlijk hebben we dat allemaal in ons verdere leven gedaan.” Zijn zus belandde in Guinée, zijn broer zit als diplomaat in Abu Dhabi en hijzelf trok naar Egypte.

Op een paar maanden na, in zijn Leidse studententijd, was het geloof een vaste rots. Zijn vader overleed in 1991 en Gert-Jan had de vaste overtuiging dat er een hemel was. Toch kwam er twijfel. Was dat wel zo?

„Ik ben blijven zoeken en ik dacht: nu moet het maar eens van de andere kant komen.” Misschien was het een waarschuwing van boven. Segers had altijd zijn woordje klaar, zeker in die eerste drie studentenjaren. „Alsof er iemand zei: oké, jij weet het allemaal zo goed? Kom maar op dan!”

Na een paar maanden keerden rust en vertrouwen terug. En Segers had geleerd. „Sindsdien probeer ik wat bescheidener te zijn.”

Vader was van SGP-huize. Maar dat korset knelde. „Het gedachtegoed van de SGP paste niet bij hoe ik nadacht over godsdienstvrijheid.” Hij trok naar de RPF. „In God geloven en tegelijk middenin het leven staan.”

Gert-Jan Segers, sinds 10 november politiek leider van de ChristenUnie. „Bonhoeffers bereidheid om een lijn te trekken is reuze actueel.” FOTO NIELS WESTRA

Met zijn vrouw Rianne reisde hij zes weken naar zijn zus in Guinee en Senegal, die daar evangelisatiewerk deed. „We zijn gaan bidden en we hebben tegen God gezegd: als je ons ergens kunt gebruiken, kom dan maar. We zijn beschikbaar.”

Het eerste waarop ze stuitten bij terugkomst in Nederland was een advertentie van de Gereformeerde Zendingsbond voor een post in Novosibirsk, de hoofdstad van Siberië. „Kun je je voorstellen: we kwamen net uit Senegal. Veel te koud.”

Toen diende zich Caïro aan. In 2000 stapten Rianne en hij op het vliegtuig met een dochtertje van 2 jaar en een van zes maanden. Ze zouden er zeven jaar blijven.

„Ik heb geleerd dat je je aan veel culturen kunt aanpassen. Maar ik heb ook de lelijke kanten gezien van het geloof. De spanningen tussen moslims en christenen. Ik ben dicht bij moslims komen te staan. Maar verder van de islam.”

Hij had vrienden die christen wer-

‘De oudste zei: nou pap, volgens mij kun je het wel’

den en voor hun leven moesten vrenzen. „En ook ontzettend aardige lieve moslimvrienden. Het was een vat vol tegenstrijdigheden.” De periode hielp hem onderscheid durven maken tussen de ene moslim en de andere.

In 2012 kwam hij in de Tweede Kamer en begin november vorig jaar vroeg Arie Slob hem na te denken over het fractievoorzitterschap. „Dat eerste weekeinde was niet het gelukkigste in mijn leven.”

Er schoten allemaal beelden door zijn hoofd. In 2012 zag hij als campagneleider van de ChristenUnie

toenmalig lijsttrekker Arie Slob opkomen voor het belangrijke lijsttrekkersdebat in Carré, de gang door, het podium op, de leeuwenkuil in. „Ik wist nog dat ik toen dacht: ik hoop dat ik dit nooit hoeft mee te maken. Wát een spanning.”

Maar zijn dochters van nu twaalf, vijftien en zeventien jaar vonden het oké. „De oudste zei: nou pap, volgens mij kun je het wel.”

Het Parijs-debat was zijn eerste. De Teevendeal, de commissie Stiekem, het Belastingplan, een motie van afkeuring - „Alles zat er in die eerste weken direct in. Het was wel een ruige start, om het zo maar te zeggen.”

Met Egbert Schuurman, een voor- aanstaand Eerste Kamerlid van 1983 tot 2011, eerst voor de RPF en later voor de ChristenUnie, had hij als aanstormend talent lange gesprekken.

„Die kan heel goed in- en uitzoomen als het gaat om idealen en de praktijk van alledag. Schuurman

zei op enig moment: Je bent bang hè. Niet doen! Als je weet dat het goed is waar je voor staat, als je weet wat je idealen zijn, dan is vrees niet nodig. Wees niet bang!”

Zijn allergrootste held is Dietrich Bonhoeffer, de Duitse theoloog die in verzet kwam tegen het nazisme en dat met de dood moest bekopen. „Zijn bereidheid om een lijn te trekken is reuze actueel, juist in reflectie met de dag van vandaag.”

„In hou van Bonhoeffers nadenken daar over, dat jezelf terugtrekken en aan de zijlijn gaan staan niet goed is. Hoewel hij bijna een pacifist was, hè.”

„Dat is exact het politieke dilemma waar we nu voor staan. Moeten we IS bestrijden boven Syrië? Of niet? Bij bombardementen komen er ook onschuldige burgers om. Maar als we niks doen, dan komen al die mensen in Kobani om. Wat moet je doen, als je weet dat je met niksdoen een grotere schuld op je laadt?”

Segers’ antwoord laat zich raden.